

Arrest

nr. 298 017 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 mei 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat D. GEENS, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 november 2022 opnieuw een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische overheden, nadat hij op 21 november 2022 werd overgebracht naar Oostenrijk omdat dit land verantwoordelijk werd geacht voor zijn eerste VIB. Dit eerste VIB leidde tot een eerste beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2021 (bijlage 26quater) en tot een beslissing van 3 november 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.2. Op 29 november 2022 richtten de Belgische overheden opnieuw een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Bij gebrek aan reactie werden de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 25(2) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat op 14 december 2022.

1.4. Verweerder treft op 15 december 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 30 november 2023 met nr. 298 016 heeft de Raad dit beroep verworpen.

1.5. Op 22 mei 2023 treft verweerder een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [W.R.] geboren te [...], op [...] en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 22.05.2023

Overwegende dat op 14.12.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 25.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 19.12.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 22.05.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene diende op 13.09.2022 een eerste verzoek tot internationale bescherming in België en was op 07.10.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Betrokkene daagde niet op voor de rechtstreekse kennisgeving van deze beslissing in het opvangcentrum te Zaventem en kreeg op 17.10.2022 per post kennis van deze beslissing. Op 21.10.2022 en 26.10.2022 had betrokkene twee opvolgingsgesprekken met de ICAM-coach, werkzaam in Zaventem. Uit de verslagen blijkt dat betrokkene aangaf niet te willen terugkeren naar Oostenrijk. Op 03.11.2022 was betrokkene het voorwerp van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene werd op 21.11.2022 succesvol gerepatrieerd naar Oostenrijk.

Betrokkene keerde terug en diende op 25.11.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in België. De betrokkene was op 15.12.2022 opnieuw het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 19.12.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 18.01.2023 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 15.12.2022 in. In het verzoekschrift wordt geen verblijfsplaats van de betrokkene vermeld en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te ‘Rue de l'Aurore 44. 1000 Brussel’ te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 27.01.2023 maakte de advocaat van betrokkene per mail kenbaar dat betrokkene als verblijfplaats kiest Kapucijnenvoer 241, bus 00.02 te 3000 Leuven.

De politie van de zone Leuven verrichtte op 26.04.2023 omstreeks 16u34 een eerste woonstcontrole op het privéadres Kapucijnenvoer 241, bus 00.02 te 3000 Leuven. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen, betrokkene zijn naam staat niet op de bel, er was niemand thuis. Op 27.04.2023 omstreeks 19u30 verrichtte de politie van zone Leuven een tweede woonstcontrole op het bovenvermeld privéadres. Uit het verslag van de politie blijkt dat zij met een medebewoner spraken, deze woonde al zes maanden op het adres en kent betrokkene niet. Een foto werd getoond, de medebewoner verklaarde betrokkene nog nooit te hebben gezien.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 13 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 47 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 27 EN 29 VAN DE DUBLIN-III-VERORDENING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”.

Hij betoogt als volgt:

“1. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Afghanistan.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel een verzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Door de Oostenrijkse autoriteiten werd een stilzwijgend akkoord bekomen op 14 december 2022.

Er volgt een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 22 mei 2023 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden (stuk 1).

Deze beslissing volgt derhalve op de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet zou zijn aangetroffen door de politie van de zone Leuven tijdens woonstcontroles op 26 april 2023 en op 27 april 2023 en een “medebewoner” verzoeker niet zou kennen. Hieruit zou blijken dat verzoeker “buiten het bereik” van verweerder “poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd”.

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.” (eigen accentuering).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.” (eigen accentuering).

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoerings-verordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening). Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: "tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt" (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet zou zijn aangetroffen door de politie van de zone Leuven tijdens woonstcontroles op 26 april 2023 en op 27 april 2023 en een "medebewoner" verzoeker niet zou kennen. Hieruit zou blijken dat verzoeker "buiten het bereik" van verweerder "poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd".

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, terwijl hieruit geenszins blijkt dat de verzoekende partij zou zijn ondergedoken.

Het oordeel van de gemachtigde kan niet worden bijgetreden omwille van volgende redenen.

5. De bestreden beslissing baseert zich in belangrijke mate op de vaststellingen die werden verricht door de politiezone Leuven. Er zouden, volgens de bewoordingen in de bestreden beslissing, woonstcontroles zijn uitgevoerd op 26 april 2023 en op 27 april 2023. Daarbij zou verzoeker niet zijn aangetroffen en een "medebewoner" zou verzoeker nog nooit hebben gezien.

Het verslag van de vaststellingen door de politiezone van Leuven, waarop verweerder zich baseert voor het nemen van de bestreden beslissing, is verzoeker niet bekend. Er werd hiervan geen afschrift verkregen door verzoeker. Er wordt ook niet (rechtstreeks) geciteerd uit een verslag van de politiezone van Leuven door verweerder. Verzoeker is derhalve onbekend met dit determinerend document waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

De verzoekende partij benadrukt dat verweerder zich slechts kan baseren op de vaststellingen die verricht zouden zijn door de politiezone van Leuven indien verweerder, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt over een officieel rapport van de politiezone van Leuven waaruit de vaststellingen blijken die door verweerder werd genoteerd in de bestreden beslissing (hetgeen determinerende motieven uitmaken voor het nemen van de bestreden beslissing).

Dit rapport, waaruit de bevindingen zouden blijken waarom verweerder zich in de bestreden beslissing baseert, moet bovendien zijn ondertekend door een daartoe bevoegd persoon. Slechts indien de handtekening werd geplaatst door een daartoe bevoegd persoon, kan worden vastgesteld dat de vermeldingen in dit verslag waarachtig zijn en effectief werden uitgevoerd en genoteerd door de politionele diensten (zoals ook verzocht door verweerder). De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Deze essentiële vaststellingen kunnen echter niet worden gemaakt op basis van de vermeldingen in de bestreden beslissing. Hierom kan het oordeel in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden.

Minstens wordt hierdoor de formele motiveringsverplichting geschonden doordat deze determinerende elementen (motieven) nergens staan vermeld in de bestreden beslissing.

Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen,

6. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op volgende vaststellingen indien bovenvermelde argumentatie niet kan worden bijgetreden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de politiezone van Leuven zou gerapporteerd hebben dat op 26 april 2023 (om 16u34) en op 27 april 2023 (om 19u30) er woonstcontroles werden uitgevoerd.

Er wordt niet vermeld op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...), of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen al dan niet in uniform en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd en hun opdracht heeft kenbaar gemaakt. Dit is temeer van belang omdat een controle door de politie mogelijks tot een “defensieve” reflex kan leiden bij verzoeker of de personen met wie hij samenwoont indien deze informatie ontbreekt. Indien de persoon of personen die de controle uitvoeren niet in uniform zijn, kan verzoeker of de personen met wie men samenwoont ook niet op de hoogte zijn dat er een controle wordt uitgevoerd (men kan ook besluiten niet open te doen, indien men de persoon - in burger - niet kent). Indien men navraag doet naar een bepaalde persoon, zoals verzoeker, is het bovendien essentieel om te weten wie deze informatie vraagt en op basis van welke grondslag, zoals ten aanzien van de medebewoners van verzoeker.

Deze informatie wordt nergens vermeld, terwijl dit essentieel is om te kunnen begrijpen op welke wijze de vermeende woonstcontroles hebben plaatsgevonden en waarom verzoeker niet werd aangetroffen tijdens deze controle. Hieruit wordt immers afgeleid dat verzoeker niet zou verblijven op zijn adres, hetgeen hij betwist.

Verzoeker is bovendien woonachtig in een appartementsblok. Er dient duidelijk vermeld te zijn dat de woonstcontroles werden uitgevoerd op het juiste adres (met name het appartement waar verzoeker verblijvende is), hetgeen ook niet blijkt uit de bestreden beslissing. Ook enige aanvullende informatie ontbreekt.

De louter algemene vermelding dat “een medebewoner” verzoeker nog niet hebben gezien, voegt weinig toe. Er blijkt niet om wie dit zou gaan en op welke wijze men heeft gevraagd of deze persoon verzoeker kennen (welke foto werd getoond?). Er blijkt ook niet op welke wijze men heeft vastgesteld dat deze persoon effectief zou wonen op het adres van verzoeker, terwijl verweerder hieraan verregaande consequenties vastknoopt.

Het blijkt ook niet dat een boodschap werd achtergelaten voor verzoeker tijdens of na de controles om zich aan te melden bij de politiediensten van Leuven, zodat hij op de hoogte was van de controle of minstens van de noodzaak om zich aan te melden. De controles vonden ook steeds onaangekondigd plaats en op dit op een zeer korte tijdspanne.

Het is daarom onzorgvuldig en manifest onredelijk om op basis van deze onvolledige en onzorgvuldige “vaststellingen” te oordelen dat verzoeker niet zou verblijven op zijn adres en zou zijn ondergedoken.

7. In ondergeschikte orde, benadrukt verzoeker dat niet kan worden afgeleid dat verzoeker is “ondergedoken” omdat hij zich niet zou aangeboden voor een “opvolgingsgesprek” met een ICAM-coach in Brussel.

Er blijkt vooreerst nergens dat verzoeker hiertoe een uitnodiging heeft verkregen in een taal die hij begrijpt, laat staan dat verzoeker op de hoogte zou zijn geweest van dit gesprek en de noodzaak om aanwezig te

zijn (laat staan omdat men anders als “ondergedoken” zou zijn beschouwd). Dit wordt ook nergens vermeld in de bestreden beslissing.

Bovendien betreft dit kennelijk slechts een “opvolgingsgesprek”, waardoor niet blijkt dat het niet-bijwonen van één dergelijk gesprek tot gevolg kan hebben dat verzoeker als “ondergedoken” moet worden beschouwd, temeer omdat hij zijn adres heeft kenbaar gemaakt aan verweerder én omdat hij reeds beroep had aangetekend tegen de bijlage 26quater. Verzoeker put daarom de rechtsmiddelen uit die hij heeft, waaruit blijkt dat hij zich verzet tegen de bijlage 26quater maar zich niet onttrekt van verweerder.

8. Gelet op al deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker “buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd”.

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als “ondergedoken” moet worden beschouwd.

Minstens werden de elementen die wijzen op de onduidelijkheid van de vaststellingen (zoals de bevoegdheid van de opstellen van de akte en de onduidelijkheid over de vaststellingen van de lokale politie en de uitnodiging voor een “opvolgingsgesprek” met een ICAM-coach) en derhalve de onduidelijkheid over verzoeker werkelijk is “ondergedoken” niet betrokken in de gemaakte beoordeling terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

9. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is

overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest *Shiri* waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 13 van het EVRM, artikel 27 van de Dublin III-verordening en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad leest immers nergens een concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Verzoeker acht de formele motiveringsplicht in eerste instantie geschonden omdat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij ervoor heeft gekozen om de overdrachtstermijn te verlengen tot het maximum van 18 maanden. Bij gebrek aan een toelichting daarover is er volgens verzoeker sprake van een “*kennelijk automatisch*” besluit tot verlenging van overdrachtstermijn tot 18 maanden.

2.4. De bestreden akte is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen waarna de eindconclusie volgt: *“Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”* Verweerder heeft dus aangegeven waarom hij de bestreden beslissing treft, die erin bestaat de overdrachtstermijn te verlengen tot in totaal 18 maanden. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 29.2. van de Dublin III-verordening waarnaar de bestreden beslissing verwijst, vereist niet dat verweerder in de bestreden akte ook nog bijkomend toelicht waarom hij niet opteert voor een overdrachtstermijn van minder dan 18 maanden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn conclusie dat er sprake zou zijn van een “*kennelijk automatische*” verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden.

2.5. Verzoeker acht de formele motiveringsplicht in tweede instantie geschonden omdat de vermeldingen in de bestreden beslissing niet toelaten om naar zijn oordeel essentiële vaststellingen te maken. Hierom kan het oordeel in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden, volgens verzoeker.

2.6. Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, kan verzoeker ook in deze kritiek niet worden gevolgd. Verweerder verduidelijkt immers in afdoende duidelijke bewoordingen de essentiële vaststellingen die blijken uit de door de politiezone van Leuven gevoerde woonstcontroles op de door verzoekers raadsman aangegeven verblijfsplaats van verzoeker in Leuven. De data en de uren van de controles worden verstrekt, alsook verzoekers verblijfsadres, tot het busnummer toe. Ook het resultaat van de woonstcontroles wordt meegedeeld, met name dat verzoeker niet werd aangetroffen en dat een bevroegde medebewoner heeft verklaard verzoeker nog nooit te hebben gezien. Dit alles laat verzoeker toe zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Indien de essentiële vaststellingen ervan worden vermeld in de bestreden beslissing vereist de formele motiveringsplicht niet dat een afschrift van het officieel verslag van de betrokken politiezone wordt gehecht aan de bestreden beslissing noch dat letterlijk wordt geciteerd uit dit verslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet.

2.7. Het is echter wel vereist dat het betrokken politieverslag zich bevindt in het administratief dossier zodat kan worden nagegaan of de bevindingen van verweerder steun vinden in dit verslag. Enkel zo kan worden nagegaan of verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft nageleefd. In casu vinden de vaststellingen in de bestreden beslissing grondslag in het verslag van B.H. van de politiezone Leuven van 26 april 2023 dat zich in het administratief dossier bevindt. Het verslag werd ondertekend door B.H., waarbij zijn hoedanigheid van inspecteur van de politie wordt vermeld. De Raad ziet niet in waarom er redenen zijn om te twijfelen aan de bevoegdheid van B.H. om als inspecteur van de politie het betrokken verslag

op te stellen. De kwestie van de bevoegdheid van de steller van de akte vereist, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet dat de bestreden beslissing vermeldt wie het politieverlag heeft opgesteld, wat diens hoedanigheid is en of deze het verslag heeft ondertekend en evenmin vereist dit dat een afschrift van het betrokken verslag wordt gehecht aan de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in waarom de wapengelijkheid tussen partijen in het gedrang wordt gebracht doordat het betrokken politieverlag enkel door een inzage van het administratief dossier kan worden geraadpleegd. Zoals gezegd bevat de bestreden beslissing de determinerende vaststellingen die hieruit voortvloeien en als verzoeker twijfels heeft of het politieverlag wel werd ondertekend, en of de opsteller ervan wel de vereiste hoedanigheid bezit, volstaat een raadpleging van het administratief dossier. Verzoeker wijst op hinderpalen om tijdig inzage te krijgen in het administratief dossier alvorens een beroep in te dienen bij de Raad. Los van het gegeven dat het een louter theoretische discussie betreft aangezien nergens uit blijkt dat verzoeker verweerder daadwerkelijk heeft verzocht om inzage van het administratief dossier, is het zo dat dit ook bij de Raad kan worden geraadpleegd. Het staat een verzoekende partij dan vrij om na inzage ervan bijkomende argumentatie te ontwikkelen of een middel van openbare orde op te werpen, quod non in casu.

2.8. Voorts somt verzoeker op uitgebreide wijze een aantal elementen op over de woonstcontroles die hij wenste terug te vinden in de bestreden beslissing, maar waarover deze zwijgt. Verzoeker maakt allerlei bespiegelingen zoals over het al dan niet dragen van een uniform bij de woonstcontroles, maar hij gaat eraan voorbij dat de kern van de woonstcontroles erin bestaat dat hij niet werd aangetroffen op de aangegeven verblijfplaats en dat een medebewoner, die aldaar al zes maanden woont, heeft verklaard verzoeker niet te kennen, nadat diens foto werd getoond. Om dit alles onderuit te halen is het aan verzoeker om met een begin van bewijs aan te tonen dat hij wel degelijk verbleef op het in de bestreden beslissing vermelde opgegeven verblijfsadres toen de politie daar woonstcontroles uitvoerde, quod non. Verzoeker houdt nergens voor dat de woonstcontroles zijn geschied op een verkeerd adres. Het volstaat te dezen niet allerlei informatie over de woonstcontroles op te sommen die niet figureert in de bestreden beslissing, deze te bestempelen als essentieel en hierover allerlei bespiegelingen te maken, noch om wat gratuite twijfels te zaaien en zich af te vragen of de politie wel op het juiste adres is langsgeslagen, of de medebewoner wel deftig werd bevraagd, of er wel een deftige foto van verzoeker werd getoond,... noch om simpelweg de vaststelling te betwisten dat hij niet werd aangetroffen op het opgegeven verblijfsadres.

2.9. Verzoeker valt er voorts over dat niet blijkt dat er een boodschap voor hem werd achtergelaten, tijdens of na de woonstcontroles, om zich aan te melden bij de politiediensten van Leuven. Hierdoor zou hij op de hoogte zijn geweest van de controle of minstens van de noodzaak om zich aan te melden. De Raad ziet dan niet in hoe de politie een dergelijk bericht bestemd voor verzoeker überhaupt had kunnen achterlaten als deze vaststelde dat verzoekers naam nergens figureert op een bel en, blijkens het verslag dat zich in het administratief dossier bevindt, ook niet op een brievenbus.

2.10. Verzoeker valt er ten slotte over dat deze politiecontroles onaangekondigd plaatsvonden en op een zeer korte tijdspanne. De Raad ziet niet in waarom woonstcontroles moeten worden aangekondigd, nog daargelaten de vraag hoe de politie verzoeker hiervan had kunnen verwittigen, gelet op het feit dat zijn naam niet voorkomt op de bel en evenmin op de brievenbus. De politie is op twee verschillende dagen op twee verschillende tijdstippen langsgeslagen opdat ze verzoeker zou kunnen aantreffen en een medebewoner aan wie een foto van verzoeker werd getoond, verklaarde verzoeker nog nooit te hebben gezien. De Raad kan de handelwijze van de politie waarvan het verslag blijkt geeft en waarop de bestreden beslissing steunt, dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan dat hij op het opgegeven verblijfsadres vertoefde hetzij voor, tijdens of na de negatieve politiecontroles. De Raad ziet dan bijkomend ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat de politiecontroles op een volgens hem zeer korte tijdspanne plaatsvonden.

2.11. Verder uit verzoeker kritiek op de volgende passage in de bestreden beslissing:

“De betrokkene diende op 13.09.2022 een eerste verzoek tot internationale bescherming in België en was op 07.10.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Betrokkene daagde niet op voor de rechtstreekse kennisgeving van deze beslissing in het opvangcentrum te Zaventem en kreeg op 17.10.2022 per post kennis van deze beslissing. Op 21.10.2022 en 26.10.2022 had betrokkene twee opvolgingsgesprekken met de ICAM-coach, werkzaam in Zaventem. Uit de verslagen blijkt dat betrokkene aangaf niet te willen terugkeren naar Oostenrijk. Op 03.11.2022 was betrokkene het voorwerp van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene werd op 21.11.2022 succesvol gerespatrieerd naar Oostenrijk.”

De Raad leest hierin niet dat verzoeker zich niet zou hebben aangeboden voor een opvolgingsgesprek met een ICAM-coach in Brussel. Bovendien heeft de verwijzing in de bestreden beslissing naar opvolgingsgesprekken met deze coach betrekking op een periode voor verzoekers repatriëring naar Oostenrijk, terwijl de bestreden beslissing betrekking heeft op de periode na verzoekers terugkeer uit dat land. De Raad volgt dan ook niet verzoekers betoog dat er wordt afgeleid dat hij is ondergedoken omdat hij zich niet zou hebben aangeboden voor een opvolgingsgesprek door de ICAM-coach. De voormelde geciteerde passage is niet meer dan de weergave van nuttige antecedenten. De Raad gaat dan ook niet in op de gebreken die de uitnodiging voor deze opvolgingsgesprekken volgens verzoeker vertonen.

2.12. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de in punt 1.4. vermelde bijlage 26quater, kan niet worden afgeleid dat verweerder dit meeneemt als een element dat erop wijst dat verzoeker is ondergedoken. Het is opnieuw niet meer dan de vermelding van een antecedent.

2.13. Verzoeker kan gelet op al het voormelde dan ook niet worden gevolgd in zijn conclusie dat verweerder ten onrechte, op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 29.2 van de Dublin III-verordening heeft besloten dat hij als ondergedoken dient te worden beschouwd.

2.14. Ten slotte ontplooit verzoeker in een punt 9 nog een uitgebreid betoog over rechtspraak van het Hof van Justitie, maar het is de Raad niet duidelijk hoe dit de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen. Verzoeker kan wel wensen dat zijn VIB na zijn snelle terugkeer uit Oostenrijk snel ten gronde wordt behandeld door de Belgische autoriteiten, maar dit kan slechts aan de orde zijn als de bestreden beslissing wordt vernietigd. Alleen in dat geval is de termijn van zes maanden om verzoeker over te dragen aan Oostenrijk, verstreken en wordt België van rechtswege verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers VIB en dient onverwijld te worden overgegaan tot de behandeling ervan. Echter wordt de bestreden beslissing niet vernietigd en houdt de overdrachtstermijn van in het totaal 18 maanden om verzoeker over te dragen aan Oostenrijk stand.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA